

Arbejdsprocesser og projekter

Vi mennesker griber al ting an. Det er på den måde, at vi adskiller os fra de fleste andre levende væsener her på planeten.

Det at skrive en tekst om arbejdsprocesser og projekter kan gribes an på mange måder. Nogle vil lave en disposition, som de følger. Andre analyserer begreber og sætter dem sammen igen forskelligt. Jeg flikflakker, ind til teksten tager sit eget forløb og udfolder sig lidt i overensstemmelse med sin egen lovmæssighed.

Det at beskrive arbejdsprocesser og projekter er udtryk for en proces, et lille projekt. Det, der opstår i processen, er det, som det skal beskrive! Det bliver til noget mere end det beskrevne, fordi beskrivelsen selv er det beskrevne, der hvor udtrykkene "arbejdsprocesser og projekter" omfatter beskrivelsen af sig selv som proces og projekt.

Der er under alle omstændigheder en udvikling i at gå ind i en arbejdsproces. Er der ikke det, så er den allerede gået i stå. Er den gået i stå, så kan den beskrives udefra som noget færdigt. Men så var den kun, hvad den ikke længere er!

Er den ikke gået i stå endnu, så kan det være svært at afgøre, om den er i færd med at definere sig selv i processen eller om den måske er defineret på forhånd. Det afhænger af, hvordan tingene gribes an.

Før man går i gang med et projekt, så kan man være meget i tvivl, om det nu er umagen værd overhovedet at gå i gang. Det kan være tilfældighedernes spil, der gør, at man går i gang, en mulighed, et optimalt udgangspunkt der melder sig konkret.

Man kan have en idé om noget, som man gerne vil opnå.

Da jeg havde bygget mit første hus fik jeg den idé, at jeg også gerne ville bygge mig en husbåd. Det var i 2003.

Jeg tegnede og forestillede mig, hvad jeg på daværende anså for at være et funktionelt flydelegeme, dvs. en platform for opførelse af et flydende hus. Tog på ubetalt ophold på Sea Plast i Svendborg et par dage, for at lære at arbejde med glasfiber. Tegningerne blev sendt til Danish Marine Design i Kbh., hvor der blev lavet nogle beregninger på konstruktionen.

Jeg arbejdede periodevis på et savværk og skar et parti dansk cedertræ op, som jeg ville lave selve huset af, alt imens jeg funderede over, om flydelegemet kunne laves i overensstemmelse med tegningerne og på en måde, som ville fungere sikkert og holdbart. Tegningerne blev gradvist forkastet. Jeg kunne ikke overbevise mig selv om, at det kunne lade sig gøre at lave flydelegemet så holdbart, som det skulle være på den måde.

Jeg arbejder med projekter på den måde, at jeg taler med så mange som muligt om mine planer. Jeg kaster ideer op og argumenterer for dem i det håb, at der er nogen, som vil give mig med og modspil. I sidste ende er det ikke sikkert, at andres råd bliver brugt ret meget i mine projekter.

Man har tilbøjelighed til at sigte idemæssigt. Konkret munder det altid ud i noget andet.

Hvis det, man laver ikke går til spilde, dvs. mister værdi, men hele tiden kan konverteres over i noget, der virker konstruktivt ud fra en målsætning, så skrider projektet frem, dvs. det, som skabes i processen, får/har funktion, ikke nødvendigvis den samme, som den var tiltænkt i udgangspunktet. Jeg flik flækker med hensyn til det at definere funktion og formålmæssighed i mine arbejdsprocesser. Jeg griber tingene an ud fra distinktionen mellem deres potentielle funktion ud fra en ide, formålmæssighed.

Fordringens fødsel og død

Da jeg var omkring 15 år opdagede jeg en form for sindstilstand af ekstrem parathed og nærvær. Det er en form for nærvær, som jeg kender metoden til at opnå. Den er lidt meget skræmmende, voldsom, udetermineret af detaljen og et bestemt bevidsthedsmæssigt indhold. Den efterlader alle daglige og almindelige former for problemstillinger og bekymringer i et skær af distinkt domæne af overkommelighed. I sig selv er den skræmmende, og jeg opsøger den ikke gerne, men frygter, at den måske kunne komme af sig selv og i en mindre konstruktiv udgave. Uden søvn i flere dage, fx på en rejse med alt for mange indtryk eller et ophold i det fremmede med for meget kaffe, for lidt søvn og en mangfoldighed af ligegyldige relationer kan sindet blive overmandet. Det kan føre til stress, angst og depression. Det er også en voldsom oplevelse. Den er bare ikke spor konstruktiv eller befordrende for engagementet i tilværelsen. Den er lidt i familie med den mere konstruktive tilstand, som jeg nævnte først.

Jeg mener at have forstået, hvordan nogle især eksistentielistisk inspirerede filosoffer og tænkere med forståelse for sindets

autopoiesis og kreative kraft har haft fat i kilden til opmærksomhed, en slags metodisk tilgang til opnåelse af en tilstand af kontakt med sindets skræmmende kraft.

Det er ikke nødvendigvis en kilde, der giver den objektive sandhed, der er ikke noget orakelmæssigt i det, for der er nok ikke tale om andet end sindets opmærksomhed på og om sig selv som kreativ kraft. Der er ikke noget essensmæssigt, substantielt almengyldigt eller absolut sandt over den tilstand i forhold til andre. Den afslører bare sindet som sin egen største troldmand, offer og bøddel i processen, det at det genererer genstand og opmærksomhed, genstand for opmærksomhed, tilblivelsen af engagementet i tilværelsen, konkret uteoretisk, spontant, skabende.

Det handler om sindets proceskarakter! Eller om processens sind!

Når man befinder sig i en arbejdsproces, hvor målsætninger og midler til opnåelse af samme kontinuert defineres i gensidig betingethed, er man i nærheden af den tilstand, som jeg lærte mig at kende som 15 årig. Men det sker konkret bundet af omstændigheder og etableret forventningsstruktur, hvorfor der er tale om en mere rolig og fortrolig udvikling, end den der ikke allerede er grebet af noget bestemt. Man begynder ikke hele tiden forfra, men forholder sig konkret til det, der allerede er opnået og med udgangspunkt i kendte og potentielle muligheder.

Det at gribe al ting an og være sig muligheden for at variere tilgrebet på sin verden af muligheder i relation til satte såvel som kun potentielt satte muligheder, er at være til, grundliggende. Det er at være til.

Det er en fordringsfuld og passioneret¹ måde at være til på.

Maskinerne med deres kunstige intelligens har ikke skyggen af chance for at være til på den måde.

De ulideligt fordringsløse mediemedarbejdere i diverse ansættelsesforhold i kommercielle og non-kommercielle medier kommer kun sjældent ind på denne detalje, forskel på maskiner og mennesker². Det skyldes nok, at lønarbejde er fremmedgørende, dvs. befordrende for sindets fremmedgørelse for sig selv. De er midler i lønarbejdsinstitutionens ramme, og adskiller sig ikke på den måde fra maskinerne, som de af samme grund kan have svært ved at definere til forskel fra sig selv.

¹ Poeten Søren Ulrik Thomsen lovpriser og forstår passionen i sin digtning.

² Det er en forskel, som er værd at komme ind på i disse tider, hvor de samme medarbejdere kæmper med det at forstå den kunstige intelligens og konsekvenserne af dens tilsynekomst.

Maskinerne er fordringsløse og upasionerede. Det er ikke en kritik af maskinerne, men det kan fremdrages som en kritik af mennesket, at det er fordringsløst og upassioneret.

Der kan være masser af poesi i arbejdsprocessen. Resultatet er altid noget andet, konkret, som der kan samles op på igen, måske!

(Rum-Husbåd-ultramarinblå-2,4 m. til loftet-udsigt begge
ender-27m²-2x30hk mobilitet-maks 10 knop-6000 km kystlinje)